

Κι' ὁ κούρος ὅπου τᾶκούσε
 ἔκαμε θᾶμα (1) χάρι (2)
 Λέει τὴ κουμπανία του
 Νὰ μὴ τήνε πειράζῃ,
 Γιατί καὶ τᾶλλα πόφκε
 Θέλει νὰ τὰ ξοφλήσῃ,
 Κι' ἂν δὲν τὸν ἐνικᾶ πᾶδᾶ
 Τόνε τραβᾶ σ' τὴν κρίσι.
 Κιὼ γάτος ἀγριοτήραζε
 Νὰ ῥίξῃ πῶς σὲ λέκου (3)
 Καὶ θὲ νάρθου κάποιε φορὰ
 σ' τὸ φούρνο νὰ σ' εὐρέκου.
 Νὰ φάου κι' ἀπὸ λόγου σου
 Κἀμπόσο ν' ἀνασάνου
 Κι' ἀπέες ἄς μὲ βάλουσι
 Κι' ἐμένα ἀπὸ πάνου.
 'ὅτου νὰ πεῦ λὲς, κακόμοιρε!
 Τωρᾶναι βασιλεία
 Κι' ἐρχονται καὶ σὲ πέρνουσι
 Καὶ δὲ βγάνεις μιλία.
 Καὶ θὲ νὰ πάρῃ σ' τὴ φυλακὴ
 Νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ βρώμα.
 Για χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου
 Ἡ τζαμπουνᾶς (4) ἀκόμα;

Ἐνῷ τῶν δηηλίκων μου τὸ ἐρώτυλον σμῆνος
 Τῆς μαγικῆς νεότητος τὰ ἄνθη γλυκοδρέπει,
 Ἡ ὀρφανὴ ἀπόθητος, λησμονημένος κρίνος
 Φιλίας καὶ ἡ ἐρωτος μειδίαμα δὲν βλέπει

Καὶ ἂν τινὸς ἡ θεά μου τὴν προσοχὴν ἐλκύσῃ
 Κ' αὐτὸς ζητήσῃ, συμφορὰ! νὰ μάθῃ τ' ὄνομά μου,
 Ἐμβρόντητον τὸ στόμα μου πρὶν εἶτι ἀπαντήσῃ,
 Εὐθὺς δακρύων γέμισσι θερμῶν τὰ ὄμματά μου.

Πολλάκις εἰς χειμερινῆς νυκτὸς τὴν καταιγίδα
 Ἐνῷ τὴν στέγην τοῦ πτωχοῦ ἀνθρακικὰ θερμαίνει,
 Εἰς ἐτοιμόρροπον ναὸν, ὑπὸ σαθρὰν ἀψίδα
 Προσφεύγω· ἄλλο ἄσυλον στὴν ὀρφανὴν δὲν μένει.

Ἔσο, Θεέ, εὐλογητὸς, σὺ ὅστις προστατεύεις
 Ὅτους ὁ κόσμος ὁ σκληρὸς πτωχοὺς ἐγκαταλείπει,
 Παρηγορίαν καὶ χαρὰν σὺ ὅστις θαψιλεύεις
 Εἰς ὅσους τήκει ἄσβεστος τὴν ὑπαρξίν των λήπη!

Αὐτὸ, Θεέ, τὸ τέμενος τὸ κατερημωμένον
 Ἡ θεσπεσία σου εἰκὼν τὸ κατοικεῖ ἀκόμα·
 Πλάσμα ἐδῶ οὐδεὶς τολμᾷ νὰ μ' ὀνομάσῃ ξένον,
 Οὐδ' ἐπ' ἐμοῦ ἀνόσιον νὰ προσηλώσῃ ὄμμα.

Ἐνταῦθα, μ' εἶπον, μήτέρ μου, ὅτι κρυφὰ ἐλθοῦσα
 Ἀρτιγενῆ μ' ἐξέθεσες στὸν οἶκτον τῶν ἀνθρώπων·
 Πρὶν φύγῃς θὰ ἐθρήνησες τὸ τέκνον σου φιλοῦσα,
 Πλὴν μάτην τῶν δακρύων σου ἀναζητῶ τὸν τόπον.

Ἄν ἦσαι εἰτι κάτοικος, μήτερ, αὐτοῦ τοῦ κόσμου
 Ἐλθε ἐδῶ τὸ τέκνον σου σὲ περιμένει κλαῖον·
 Πῶποτε μῖσος κατὰ σοῦ δὲν ἔβρασαν ἐντός μου,
 Κι' ἂν ὡς ἐγὼ ἐθρήνησας δὲν εἶσαι πταίστις πλέον.

Ἐν Κύπρῳ τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1868.

ΡΟΥΣΤΑΒΟΣ ΔΑΦΦΩΝ.

(Κατὰ μίμησιν τοῦ Γάλλου ποιητοῦ ΣΟΥΜΕΤ.)

ΠΟΙΗΞΙΣ.

ΘΕΜΑ

Η ΟΡΦΑΝΗ

ΗΤΟΙ Η ΕΚΘΕΤΟΣ ΚΟΡΗ.

Πρὶν μὲ τὰ ῥόδα τῆς αὐγῆς χρυσοστεφοῦν τὰ νέφη
 Πρὸς τὸ βουνὸν περίλυπος τὸ βῆμα διευθύνω·
 Ἡ φύσις ὅλη μειδία, δρόσος τὰ πάντα τρέφει,
 Μόνη ἐγὼ ἡ δυστυχὴς τὰ δάκρυά μου πίνω.

Στὸν ὕπνον μου, ἂν κάποτε βαρὺς μὲ καταβάλῃ,
 Πλάναι ὀνείρων γλυκερῶν ποτὲ δὲν πτερυγίζουν·
 Ἡ τεθλιμμένη μου ψυχὴ, τ' ἀνωφελῆ μου κάλλη
 Τῆς εὐτυχίας οὐτ' αὐτὸ τὸ φᾶσμα δὲν γνωρίζουν.

Ἐπὶ πλατάνου ὑψηλοῦ εἶδον πιστὴν τρυγόναν
 Τὰ νεογνά της τρέφουσιν νὰ χαίρῃ καὶ νὰ πάλλῃ,
 Κ' ἐδάκρυσαν ἐγὼ ποτὲ φίλην μητρὸς εἰκόνα
 Δὲν εἶδον οὔτε μ' ἐθαλψε μητρὸς ποτὲ ἀγκάλη

(1) Θᾶμα—θαῦμα, πολὺ.

(2) Τουρκ. Παρατήρησις εὐχάριστες.

(3) Λέκου ἐντὶ βλέπω. Σημειωτέον δ' ὅτι ἅπαντα εἴτε ὀνόματα, εἴτε ῥήματα λήγοντα εἰς ω, ἐν Μάνη προφέρονται γενικῶς εἰς ου, οἷον βλέπω, βλέπου, ὀμιλῶ, ὀμιλοῦ κτλ.

(4) Τουρκ. φλυαρεῖς. Τὸ ἀνωτέρω ἐποιήθη ἐν περιστάσει καὶ ἂν ἰσχυρὸς ἐπετέθη κατὰ ἀδυνατίου μετὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἰδρυσιν βασιλείας.

ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΧΕΛΙΔΩΝ. Ὁ ἐξῆς ὑπολογισμὸς ἀποδεικνύει τὴν ὑπὸ τῆς χελιδόνας προξενουμένην ὠφέλειαν καὶ ἐξηγεῖ τελειότερον πάσης δεισιδαιμονίας τὴν εὐνοίαν ἣν ἐπιδαφιλεύουσιν αὐτῇ πάντες οἱ τῆς ὑψηλίου κάτοικοι. Μία χελιδὼν τρώγει 900 ἔντομα καθ' ἡμέραν. Ἐὰν δὲ σκεφθῶμεν ὅτι ἕκαστον ἔντομον προάγῃ δέκα κατ' ἔτος γενεάς, καὶ ὅτι αὐτὸ τε καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ γεννώμενα γεννώσι 560,970,489,000,000, 000 ἑντόμων, ὅπῃτον σέβας πρέπει νὰ τρέφωμεν πρὸς τὴν χελιδόνα!